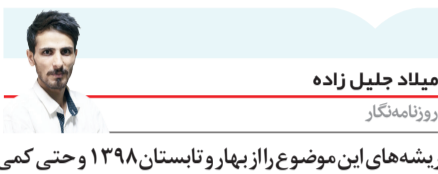

با طرح شکایت یک فرد حقیقی ناشناس در دیوان عدالت اداری، حق رده‌بندی سنی فیلم‌ها از سازمان سینمایی گرفته شد

یک شکایت اسرارآمیز و مرموز!

یک نفر رفته و نزد دیوان عدالت اداری شکایت کرده که سازمان سینمایی صلاحیت رده‌بندی سنی فیلم‌ها را ندارد! این یک شکایت بسیار فنی بود که افراد حقیقی، طبعاً انگیزه خاصی برای طرح آن ندارند، اما به هر حال هر فرد یا نهادی که در پوشش آن فرد، این کار را انجام داده، با برای امتیازگیری از دولت این مساله را طرح کرده است، با برای سنگ اندازی در کارهای سازمان سینمایی. البته اینکه شکایت در زمان انتظامی یا خراعی، کدام یک از روسای پیشین یا فعلی سازمان طرح شده، هنوز مشخص نیست و شاید در اصل مساله هم تغییری ایجاد نکند. به بهانه این شکایت مرموز و اسرارآمیز، ریشه‌های این موضوع را از بهار و تابستان ۱۳۹۸ و حتی کمی قبل از آن بررسی کرده‌ایم و روابط عمومی سازمان سینمایی هم طی گفت‌وگویی با ما توضیحات حقوقی دقیقی در این باره ارائه داد که در ادامه می‌خوانید.

میلاد جلیل زاده

روزنامه‌نگار

تلاش‌های حقوقی

برای تضعیف سازمان سینمایی

هجدهم آبان ماه ۱۴۰۰ خبرگزاری‌های رسمی اعلام کردند، برای عدالت اداری، تنظیم شیوه‌نامه رده‌بندی آثار سینمایی از اختیارات سازمان سینمایی خارج شد. طبق متن این خبر به نقل از روابط عمومی دیوان عدالت اداری، آمده بود که «به دنبال شکایت از وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و سازمان امور سینمایی و امور سمعی و بصری مبنی بر درخواست ابطال کل شیوه‌نامه (آیین‌نامه) رده‌بندی سنی آثار سینمایی مصوب ۹۸/۶۲ رئیس سازمان امور سینمایی و امور سمعی و بصری، هیات عمومی دیوان عدالت اداری پس از بحث و بررسی رده‌بندی آثار سینمایی، با لحاظ قید اصل ۱۳۸ قانون اساسی را ضروری دانست، اما تصویب ضوابط مربوطه را از شئون سازمان سینمایی خارج دانست و از بُعد

عدم صلاحیت معاون وزیر و رئیس سازمان سینمایی در صدور شیوه‌نامه مذکور، مقرره مربوطه را ابطال کرد. «به عبارت سراسر است یک دعوی حقوقی به راه افتاده بود تا مرجعیت نظارت و وضع قوانین در خصوص رده‌بندی سنی آثار سینمایی را از سازمان سینمایی بگیرند. البته در ادامه این خبر آمده بود «همچنین هیات عمومی دیوان عدالت اداری، رعایت بندهای ۱۳ و ۱۱ از ماده ۲۳ آیین‌نامه نظارت بر نمایش فیلم و اسلاید و ویدئو و دستور پروانه نمایش مصوب هیات وزیران را امری ضروری اعلام کرد و این را بدین معنا دانست که حتی اگر فیلم و آثار سینمایی حاوی صحنه‌های قتل، شکنجه، جنایت، تصاویر و اصوات ناهنجار نباشد، لزوماً به معنای تجویز تماشای فیلم برای همه رده‌های سنی نمی‌باشد و اصل رده‌بندی آثار سینمایی ضروری است؛ بنابراین تصویب ضوابط رده‌بندی توسط معاون وزیر و رئیس سازمان سینمایی خارج از حدود اختیارات می‌باشد. یعنی لزوم رده‌بندی سنی همچنان وجود دارد، اما درباره مرجع آن چنین بحثی صورت گرفته است. کشیده شدن بحث به دیوان عدالت اداری، طبیعتاً توجهات بسیاری را به سمت موضوع

موضوع دیگری که مطرح می‌شود، این است که حالا چه کسانی باید برای رده‌بندی سنی آثار سینمایی تصمیم بگیرند و اینکه آیا دیوان عدالت اداری باید این مراجع را مشخص کند؟ به‌طور قطع این دیوان فقط مرجع رسیدگی به شکایات است و برای این موضوع باید مراجع فرهنگی تصمیم‌گیرنده باشند. یک نکته قابل توجه این است که چنین شکایاتی توسط یک فرد حقیقی صورت گرفته است، نه یک فرد حقوقی که نماینده یکی از نهادها و ارگان‌های حاکمیتی باشد. حتی صنوف سینمایی هم طرف دعوی این قضیه نبوده‌اند، اما مسلم است که اشخاص حقیقی در چنین مساله تخصصی و پیچیده‌ای، انگیزه‌ای برای طرح شکایت ندارند. شاید ما هیچ‌گاه نتوانیم بفهمیم که آن شاکی اصطلاحاً شخصی و حقیقی که ممکن است پوششی برای یکی از نهادهای دیگر باشد، چه کسی بوده و با چه انگیزه‌ای این شکایت را طرح کرده است، اما دانستن این موارد واقعاً می‌توانست به فهم سیستم اداری موجود کشور و وضعیتش که فرهنگ و به‌طور خاص سینمای ایران دچار آن است، کمک زیادی کند.

جلب کرد. دیوان عدالت اداری برحسب وظیفه‌ای که دارد باید به شکایت، از سازمان‌ها و نهادها، رسیدگی کند، براساس اطلاعاتی که ما در مورد این شکایت به دست آوردیم، کسی که این شکایت را در دیوان عدالت اداری ثبت کرده است، یک شخص حقیقی بوده و در دادخواست خود آیین‌نامه تصویب‌شده معاونت سینمایی در سال ۹۸ را مغایر با قانون دانسته و این سازمان را فاقد صلاحیت برای رده‌بندی سنی آثار سینمایی دانسته است. بر همین اساس شکایتی را ثبت کرده و دیوان هم بعد از رسیدگی به این شکایت، رای را صادر می‌کند و دلیل صادر شدن این رای هم این موضوع بوده است که سازمان سینمایی نمی‌تواند قانونی را بدون نظارت وزیر تصویب کند و اگر قرار است برای رده‌بندی سنی آثار سینمایی قانونی وضع شود، این قانون باید، توسط مراجع بالاتر تصویب شود. مثلاً اگر وزیر ارشاد وقت یا شورای عالی انقلاب فرهنگی برای تصویب و قانونی شدن این آیین‌نامه اقدام کرده بودند، مشکلی برای آن ایجاد نمی‌شد؛ اما سازمان سینمایی نمی‌تواند، برای این موضوع مهم تصمیم‌گیرنده باشد.

قصه از کجا شروع شد؟

اما اصل ماجرا چیست و از کجا شروع شده است؟ قضیه به اکران پرحاشیه «رحمان ۱۴۰۰» برمی‌گردد که سازمان سینمایی را زیر ضرب انتقادهای فراوانی برد. هنوز هم یکی از جملات رایج در بررسی محتوای فیلم‌های سینمای ایران این است که آیا به همراه خانواده قابل تماشا هستند یا نه. «رحمان ۱۴۰۰» از این لحاظ به‌طور واضحی مردود بود، اما نکته اصلی‌تر، کسب‌بهترین موقعیت اکران برای این فیلم در بهترین فصل سال، یعنی نوروز بود و اینکه مهندسی اکران در سینمای ایران سعی می‌کرد الگوی موفق‌تر تجاری را با فیلم‌های مبتذل‌تر جایگزین کند. این موارد، سازمان سینمایی را به شدت زیر ضرب انتقادها برد و حسین انتظامی که رئیس وقت این نهاد بود، سعی کرد با یک ابلغیه پر

روصدا در خصوص رده‌بندی سنی فیلم‌ها، چنین اتهامی که نظارت کافی بر این وضعیت صورت نمی‌گیرد را از سازمان خودش رفع کند. این بود که در ۵ شهریور ۱۳۹۸، حسین انتظامی، رئیس وقت سازمان سینمایی، اسامی هیات رده‌بندی سنی آثار سینمایی مرکب از ۳۰ شخصیتی که گفته می‌شد آشنا با فیلم و سینما در حوزه‌های فرهنگی، آموزشی، تربیتی، روانشناسی، جامعه‌شناسی و رسانه هستند را معرفی کرد. رده‌بندی سنی فیلم‌ها در سال ۱۳۹۷ هم اجرا شده بود، اما خروجی آن رکورد شکنی «هزارپا» و اکران پرحاشیه فیلم‌هایی مثل «رحمان ۱۴۰۰» بود. اساساً ابلاغ آیین‌نامه رده‌بندی سنی فیلم‌ها توسط حسین انتظامی در آن زمان، به دنبال حواشی دامنه‌داری اتفاق افتاد که در فروردین همان سال برای «رحمان ۱۴۰۰» رخ داد و نهایتاً کار را به توقف اکران آن کشاند. جریان اعتراضی که متوجه ابتذال «رحمان ۱۴۰۰» بود، راه‌چاره برای جلوگیری از رشد سرطانی چنین آثاری در سینمای ایران را رده‌بندی کیفی فیلم‌ها می‌دانست. در گزارشی که روزنامه «فرهیختگان» در فروردین ماه آن سال درباره «رحمان ۱۴۰۰» تهیه

کرد، سوالی از سه نفر از اعضای شورای پروانه نمایش مطرح شد مبنی بر اینکه آیا حاضر هستند چنین فیلمی که به آن مجوز داده‌اند را همراه خانواده خود تماشا کنند یا نه؛ که هر سه نفر پاسخ منفی دادند. ضمن اینکه از آن سه عضو پرسیده شده بود آیا با رده‌بندی سنی فیلم‌ها و رده‌بندی کیفی آنها در سینمای ایران موافق هستند و آن را قابل اجراء در ایران می‌دانند یا نه، که اعضای پروانه نمایش پاسخ دادند رده‌بندی سنی همین‌الآن هم در حال اجراء است و نتوانسته جلوی تولید و اکران گسترده آثاری مثل «رحمان ۱۴۰۰» را بگیرد و در خصوص رده‌بندی کیفی بیشتر توضیح دادند. اما تنها مدت کمی گذشته بود که سازمان سینمایی در یک ابتکار پیش‌دستانه برای منحرف کردن توجهات از سمت خودش در خصوص گسترش ابتذال در سینمای ایران، آیین‌نامه رده‌بندی سنی فیلم‌ها را ابلاغ کرده آیین‌نامه‌ای برای یک دستورالعمل اجرایی و جواب‌پس‌نداده که به همان منبع ایجاد اعتراض‌ها، یعنی تولید و اکران اثری مثل «رحمان ۱۴۰۰» منتج شده بود. مدیران قبلی سازمان سینمایی به هر شکل ممکن سعی دارند چنین القا شود که اگر

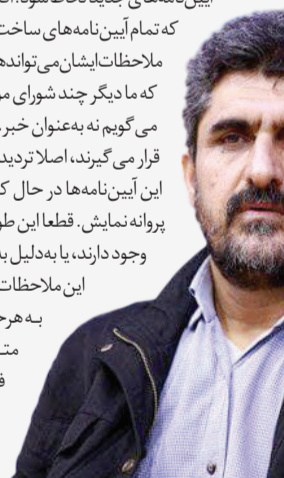
وضعیت ابتذال در سینمای ایران مشاهده شده، این قضیه طبیعی و بر اثر استقبال خود مردم رخ داده است. ادعای آنها در خصوص عدم کارایی رده‌بندی کیفی آثار، هم این است که این سیاست در سال‌های دهه ۶۰ محل اختلافات زیادی بین اهالی سینما شده است. بعضی رویه‌های غلط در اجرای سیاست رده‌بندی کیفی در دهه شصت باعث شده بود که نقدهایی هم مطرح شود که آن هیات تصمیم‌گیرنده در خصوص رده‌بندی فیلم‌ها با توجه به نام کارگردان‌ها و اینکه تا چه اندازه در دایره آنهاست، به درجه‌بندی فیلم‌ها اقدام می‌کردند. اما سوالی که مطرح می‌شود این است که در صورت اجرای غلط یک سیاست، چرا باید این سیاست به‌طور کل کنار گذاشته شود تا آسیب‌های نبود آن قانون متوجه سینمای ایران شود. یکی از اصلی‌ترین راه‌ها برای امر ابتذال در سینمای ایران و جلوگیری از فعالیت‌های مخرب مافیای اکران، ایجاد رده‌بندی کیفی برای اکران فیلم‌هاست. یعنی وضعیتی که در آن دیگر سطح پایین‌ترین فیلم‌ها نتوانند با حضور چند ستاره و مهندسی اکران، فضای غالب سینمای ایران را دست بگیرند.

قبل از طرح این شکایت هم آیین‌نامه‌ها در حال زیر و رو شدن بودند

بازدگان عشیری، مدیر روابط عمومی سازمان سینمایی در خصوص ابلغیه دیوان عدالت اداری که مرتبط با رده‌بندی سنی فیلم‌ها منتشر شده بود، گفت‌وگو کردیم. عشیری می‌گوید: «این قضیه به مصوبه‌ای در دوره قبلی سازمان سینمایی برمی‌گردد. طبق قانون، سازمان سینمایی فقط از طریق شورای پروانه نمایش می‌تواند پارامتر با ضرب برای گروه‌های سنی مخاطبان سینما تعریف کند و اگر شورای جداگانه‌ای می‌خواست این کار را انجام دهد، یعنی شورای که دکتر انتظامی حکم‌شان را زدند، این شورا و جاهت قانونی نداشته است. به همین خاطر دیوان عدالت اداری این اختیار را از سازمان سینمایی به دلیل فقدان جاهت قانونی سلب کرده است. این کار جزء اختیارات شورای پروانه نمایش قرار می‌گیرد. یعنی شورای پروانه نمایش برای اجازه اکران فیلم می‌تواند این پارامترها، شاخص‌ها و شرایط را لحاظ کند و بعد پروانه نمایش را تصویب کند.» وقتی از عشیری پرسیدیم به هر حال این تصمیم یا همان حکمی که آقای انتظامی صادر کردند، حکمی است که بر اساس آن دوسال ونیم سینمای ایران اداره شده و اگر چنین حکمی به‌طور کل به جهت قانونی و جاهت نداشته، چگونه صادر شده و تا به حال به اجرا درآمده است؛ او پاسخ داد: «اصل آن تصمیم اشتباه بود. تشکیل شتابزده شورایی تحت عنوان شورای رده‌بندی سنی در آن مقطع با حضور نزدیک به ۴۰۰ نفر، یک

اقدام شتابزده و به تعبیری می‌شود گفت ژورنالیستی بوده است.» با اشاره به اینکه ظاهراً اصل این قضیه با همین واکنش آقای انتظامی، به ماجرای اکران «رحمان ۱۴۰۰» برمی‌گردد و سوالی که از اعضای شورای پروانه نمایش در خصوص لزوم بازگشت به وضعیت لحاظ کردن رده‌بندی سنی و کیفی در اکران شده بود و نیز اشاره به اینکه چنین قوانینی در دوره‌های قبل هم وجود داشتند اما مدتی بود که متروک شده بودند، از روابط عمومی سازمان سینمایی درباره مرجع تصمیم‌گیری‌ها در این خصوص پرسیدیم که گفت: «طبعاً شورای پروانه نمایش با ملحوظ داشتن تمامی استانداردهای کیفی و سنی بر اساس محتوای یک فیلم، می‌تواند شرایط اکران آن را ترسیم و تعریف کند. این در واقع جزء اختیارات شورای پروانه نمایش گنجانده شده است. ولی اگر قرار باشد شورای مجزایی طراحی شود که فقط روی رده‌بندی سنی نظارت کند، باید باید و از مجاری قانونی عبور کند. صرف اینکه در قالب یک حکمی در سازمان سینمایی این اتفاق بیفتد، و جاهت قانونی پیدانی کند. چون گردش کار این حکم، از طریق مجاری قانونی صورت نگرفته بود و به یک لایحه قانونمند نرسید.» تا اینجا کار، یک سوال اساسی که ممکن است طرح شود، در خصوص این خواهد بود که آیا اساساً عزمی در سازمان سینمایی برای

اعمال چنین نظارت‌هایی وجود دارد یا نه و اینکه آیا در حال حاضر چنین تصمیمی در سازمان سینمایی وجود دارد که مراحل قانونی صدور پروانه نمایش توسط خود این سازمان طی شود؟ یزدان عشیری چنین پاسخ می‌دهد: «این قضیه تازه مطرح شده و باید مقداری جلوتر برویم تا ببینیم که چه تصمیمی اتخاذ می‌شود. ممکن است در آیین‌نامه‌های جدید لحاظ شود. آقای خراعی در سیاست‌هایشان اعلام کرده‌اند که تمام آیین‌نامه‌های ساخت و نمایش فیلم، بازنگری شوند. قطعاً یکی از ملاحظات ایشان می‌تواند همین موضوع باشد. یعنی طوری طراحی شود که ما دیگر چند شورای موازی نداشته باشیم. اینها را به عنوان تحلیل می‌گویم نه به عنوان خبر، ولی در اینکه این آیین‌نامه‌ها مورد بازنگری قرار می‌گیرند، اصلاً تردیدی نیست و ضمناً یک کار گروه هم روی مفاد این آیین‌نامه‌ها در حال کار کردن است؛ هم روی پروانه ساخت و هم پروانه نمایش. قطعاً این طور کاستی‌ها و نواقصی که احساس می‌شود وجود دارند، یا به دلیل به‌روز نبودن آن آیین‌نامه ایجاد شده‌اند که در این ملاحظات مورد بازنگری قرار می‌گیرند.» به هر حال بحث رده‌بندی سنی مدت‌ها بود که متروک شده بود و ناگهان پس از ماجرای فیلم «رحمان ۱۴۰۰» دوباره مطرح شد. مباحث مربوط به آیین‌نامه‌ها و لویج و اینکه چه مرجعی حق وضع رده‌بندی

سنی را دارد، یک بحث است و بحث دیگری این است که آیا اساساً سازمان سینمایی در سیاست‌های کلان خودش به ایجاد این رده‌بندی اعتقاد دارد یا نه؟ یزدان عشیری در این باره می‌گوید: «با کار مطالعاتی، آسیب‌شناسی و تجزیه و تحلیلی که توسط کارگروه بررسی آیین‌نامه‌ها انجام می‌شود، هم آیین‌نامه‌های ساخت و هم آیین‌نامه‌های نمایش، قطعاً این طور ملاحظات و این طور دغدغه‌ها و نگرانی‌ها در آیین‌نامه‌های جدید بازنگری می‌شود و لحاظ خواهد شد. من فکر می‌کنم این دغدغه‌ها و نگرانی‌هایی که مدنظر شما است، در تکامل و شکل‌گیری آیین‌نامه‌های جدید تأمین شود.» اما از آنجا که ممکن است بخشی از این بحث به ساترا مربوط باشد، از عشیری پرسیدیم که بحث نظارت بر شبکه نمایش خانگی به کجا رسید؟ او خبر داد که آن مبحث هم مسیر خودش را طی می‌کند و در نشست‌های هم‌اندیشی و مشورتی بین کارشناس‌های سازمان سینمایی وزارت ارشاد و صداوسیما بررسی می‌شود و وقتی مورد این پرسش قرار گرفت که فکر می‌کنید این جریان به چه سمتی می‌رود، گفت: «هنوز در دل پروژه قرار دارد و به فرآیند ختم نشده است. زود است که بگوییم در انتخاب کجا خواهد رسید. با هم‌اندیشی و تبادل نظر، نواقصی که قبل از شکل‌گیری ساترا وجود داشته و اتفاقاتی که بعد از آن رخ داده، ملاحظات که جامعه سینمایی دارند و اساساً ملاحظات که جامعه در این خصوص دارد، کاستی‌هایی که در این دوره وجود دارند و خلاصه تمام این موارد، مورد سنجش و ارزیابی قرار می‌گیرند و نتیجه اینها یا هم‌اندیشی به یک خروجی خواهند رسید که افکار عمومی را اقناع کند.»

چارسو

پیکر مطهر نخستین بانوی شهید مفقودالثر کشف شد

در جریان عملیات کاوش پیکر مطهر شهیدان توسط گروه‌های تفحص شهدا، برای نخستین بار پیکر مطهر یک بانوی شهید کشف شد. به گزارش خبرگزاری تسنیم، این پیکر متعلق به شهید فاطمه اسدی از زنان کردستان است که سال‌ها پیش به‌دست ضدانقلاب‌های حزب دموکرات به شهادت رسید. پیکر مطهر او پس از گذشت ۳۷ سال از شهادت و گمنامی، پیدا شد و خبر بازگشت پیکر به تنهاده‌ختر او داده شد. سردار سیدمحمد باقرزاده، فرمانده کمیته جست‌وجوی مفقودین ستادکل نیروهای مسلح، روز ۱۷ آبان ماه ۱۴۰۰ با حضور در منزل دختر شهید فاطمه اسدی خبر تفحص او را به تنهاپایماننده خانواده داد. سردار باقرزاده در این زمینه گفت: «این اولین مورد در تفحص است که زن شهیدی را در مناطق عملیاتی کاوش می‌کنیم. همسر این بانوی شهید چاه کن بود و آمده بود تا دو روز در سپاه حسین آباد منطقه دیواندره چاه بکند، آنجا اسیر می‌شود و در زندانی با سرکردگی مصطفی هجری از حزب دموکرات زندانی می‌شود. همسر باوقاییش با دو فرزند کوچک (پسر شیرخواره و دختر سه‌ساله‌اش) درصدد برآمد شوهرش را آزاد کند، از او تقاضای پول می‌کنند. شهید فاطمه اسدی ۲۰۰ هزار تومان پول که در آن زمان مبلغ قابل توجهی بود از طریق فروش گوسفند و وسایل زندگی به دست می‌آورد به امید اینکه بتواند شوهرش را آزاد کند. آنهایی که شعار کرکننده دفاع از خلق گردا می‌دهند، نتوانستند این خواهر آزادی‌خواه ما را تحمل کنند، بعد از یک ماه شکنجه‌های وحشیانه او را به‌همراه یک برادر بسیجی در ارتفاعات به شهادت رساندند.» دختر این بانوی مظلوم شهید می‌گوید: «مادر من چه گناهی داشت که او را این‌گونه وحشیانه به شهادت رساندند؟ برادر من بر اثر بی‌برسرسی در گهواره جان باخت و من الآن حدود ۴۰ سال است که انتظار مادرم را می‌کشم.» پیکر مطهر شهید فاطمه اسدی در شهر سنندج به خاک سپرده خواهد شد.

عربستانی‌ها جشنواره سینمایی راه انداختند

عربستان سعودی سرانجام مسال نخستین دوره جشنواره فیلم «دریای سرخ» را با حضور فیلم‌ها و چهره‌های شناخته‌شده بین‌المللی کلید می‌زند. به گزارش ایسنا، فیلم عاشقانه «سیرانو» ساخته «جو رایت» کارگردان انگلیسی به‌عنوان فیلم افتتاحیه نخستین جشنواره فیلم «دریای سرخ» عربستان انتخاب شده؛ رویدادی که به‌عنوان یکی از پروژه‌های اصلی سعودی‌ها برای تنوع بخشیدن به اقتصاد نفت‌محور و تبدیل این کشور به یک قطب فیلمسازی در خاورمیانه مطرح است. اولین دوره این رویداد سینمایی چهار سال پس از رفع ممنوعیت سینما در عربستان از ۱۵ تا ۱۶ دسامبر (۱۵ تا ۲۴ آذر) در منطقه‌ای تاریخی در شهر جدّه که یکی از محوطه‌های ثبت شده در فهرست میراث جهانی یونسکو است، برگزار می‌شود و جایزه ۱۰۰ هزار دلاری برای بهترین فیلم، جایزه ۳۰ هزار دلاری برای برنده جایزه بهترین کارگردانی و جایزه ۲۰ هزار دلاری نیز برای برنده جایزه هیات داوران در نظر گرفته شده است. مسئولان این رویداد سینمایی روز سه‌شنبه ۱۸ آبان، فهرستی از فیلم‌های حاضر در این جشنواره را منتشر کردند که شامل فیلم‌های جدید از سینمای عرب به همراه آثار بین‌المللی چون «دختر گمشده» ساخته «مگی جیلنهل» «مونالیزا و ماه خونین» ساخته آنالیلی امیریور، انیمه «Belle» ساخته «مامورو هوسودا» فیلمساز ژاپنی نامزد اسکار و «سالن هودا» ساخته «هانی ابوسعد» کارگردان شناخته‌شده فلسطینی می‌شود. از سینمای ایران نیز فیلم «جاده خاکی» به کارگردانی پناه پناهی در بخش رقابتی جشنواره «دریای سرخ» و عربستان به نمایش گذاشته می‌شود. نخستین جشنواره فیلم «دریای سرخ» قرار بود سال گذشته آغاز به کار کند اما به دلیل افزایش شمار مبتلایان به ویروس کرونا در عربستان لغو شد. سال گذشته «البور استون» کارگردان مطرح هالیوودی به‌عنوان رئیس هیات داوران انتخاب شده بود اما هنوز مشخص نیست اسامی بار دیگر دعوت سعودی‌ها را قبول می‌کند یا خیر. قرار است از اواسط نوامبر، فیلم اکشن «قندهار» به تهیه‌کنندگی «جرارد باتلر» و کارگردانی «ریک رومن وو» در نزدیکی شهر مدینه مقابل دوربین برود و کمپانی بزرگ عربستانی MBC نیز تهیه‌کنندگی و سرمایه‌گذاری مشترک این فیلم را برعهده دارد.